

Arrest

nr. 185 548 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 10 maart 2008 dient de verzoekende partij een asielaanvraag. Op 12 augustus 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 3 september 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 23 januari 2009 met nummer 21 929

weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 februari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 26 februari 2009 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 26 februari 2009 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 20 februari 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen beide beslissingen. Bij arrest van 9 oktober 2015 met nummer 154 183 vernietigt de Raad beide beslissingen.

Op 3 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 3 oktober 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 26 februari 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 29 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*N.(...), M.(...) A.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te B.(...) op 12.12.1984
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.09.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

Reden(en) :

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 08.04.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die tevens op 29 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer

Naam + voornaam: N.(...), M.(...) A.(...)

geboortedatum: 12.12.1984

geboorteplaats: B.(...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 9ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

En doordat,

Het advies van Dr. Jan Matthys als volgt luidt: "(...)."

En doordat het Bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Vooreerst dient gesteld te worden, dat de interpretatie die gegeven wordt aan de Arresten van het Europese Hof noch kant noch wal raken;

Dat in de gevallen die behandeld werden door het Europese Hof vooreerst de zieken aan een grondig onderzoek werden onderworpen door de contracterende staat, dat vervolgens nauwkeurig werd nagegaan of de zieken in hun land van oorsprong toegang zouden krijgen tot de geneeskundige zorgen en dat tenslotte werd nagegaan of de medicatie of de nodige medische voorzieningen in voldoende mate aanwezig zijn (N. t. het Verenigd Koninkrijk E.H.R.M. 27 mei 2008, nr. 26565/05);

Dat het slechts is toen vastgesteld werd dat dit allemaal het geval was, dat het Hof van oordeel was dat in een bepaald concreet geval het geen belang had of de betrokkene nu haar laatste maanden van haar leven doorbracht in Groot-Brittannië of in haar thuisland;

Dat het in casu evenwel gaat om een voorbeeld van onzorgvuldigheid: de verzoekende partij wordt niet onderzocht en er wordt geen rekening gehouden met de laatste informatie omtrent de situatie in Kameroen;

Dat de verzoekende partij absoluut betwist dat zij in Kameroen toegang zou hebben tot de nodige medicatie om de HIV-infectie af te blokken;

Dat de verzoekende partij verwijst naar een artikel gepubliceerd in "Deutsche Welle", waaruit blijkt dat er in Kameroen in feite een tekort is aan HIV-Blokkers en dat een dosis €28 kost, hetgeen voor een persoon, die aankomt in zijn land en dus noodzakelijkerwijze zonder inkomsten is, niet te betalen is (<http://www.dw.com/en/camerouns-anti-aids-activists-battling-stigma-and-drugs-shortage>), zodat de verzoekende partij in werkelijkheid, geen toegang heeft tot de hoogst noodzakelijke medische voorzieningen in Kameroen;

Dat er krachtens art. 15 E.V.R.M. geen uitzonderingen bestaan op art. 3 E.V.R.M. dat in casu geschonden wordt;

En terwijl,

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, vooreerst art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorschrijft dat eenieder recht heeft op een behoorlijk bestuur en dat dit recht behelst, het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem/haar een voor hem/haar nadelige individuele maatregel wordt genomen;

Dat in casu de verzoekende partij geenszins werd gehoord en dat, indien dit het geval zou geweest zijn, de verzoekende partij had kunnen wijzen op het feit dat hij sinds geruime tijd een relatie heeft met zijn vriendin en met haar een gezin vormt, in de zin van art. 8 E.V.R.M. en van art. 7 van het Handvest; Dat er niet wordt gemotiveerd waarom er een einde zou dienen gesteld te worden aan de gezinsband, te meer daar zijn vriendin zwanger is;

Dat er bij het nemen van een beslissing, die repercussies kan hebben voor een kind, steeds en op de eerste plaats rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind (art. 24 van het Handvest);

Dat bijgevolg deze procedure zonder deze onregelmatigheid, een andere afloop had gehad; Dat het hoorrecht een essentieel onderdeel uitmaakt van het recht op verdediging, dat in casu werd geschonden;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene moet horen, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen (Hof van Justitie, 11/121/2014, C-249/13, Khaled Boudjlida/Frankrijk; R.v.St. Arrest 230.257 dd. 19-02-2015);

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen heeft;

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij verwijst naar een artikel gepubliceerd in "Deutsche Welle". Uit dit artikel zou blijken dat er een tekort is aan HIV-blokkers en één dosis tot 28,00 euro zou kosten.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat het artikel waaraan zij refereert geen enkele wetenschappelijke waarde heeft en louter is gebaseerd op getuigenissen.

De verzoekende partij beroept zich op tekortkomingen inzake medicatie.

De verzoekende partij slaagt er middels haar vage kritiek evenwel niet in om afbreuk te doen aan de uitgebreid gedocumenteerde vaststelling van de arts-adviseur dat de benodigde medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst : (...)

Dat de medische voorzieningen niet gratis zijn, betekent niet dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid is om zich toegang te verschaffen tot de arbeidsmarkt.

Zij rept in het verzoekschrift met geen woord over een eventuele arbeidsongeschiktheid.

Uit het omstandig advies blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen, terwijl de verzoekende partij ook kan reizen naar dit land. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kameroen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Tenslotte merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij in het verzoekschrift gewag maakt van een gezinsleven en een zwangere vriendin, terwijl dit niet blijkt uit het administratief dossier.

Zij beroept zich op het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij kan zich dan niet beroepen op artikel 41 van het Handvest. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt immers dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"

In casu is artikel 41 van het Handvest bijgevolg niet van toepassing, aangezien de bestreden beslissing geen tenuitvoerlegging betreft van een bepaling van het Unierecht.

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar de hoorplicht. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde

van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

(...)(R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

In casu is dit ontegensprekelijk het geval, met name bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op elk mogelijk moment kon worden aangevuld door de verzoekende partij, totdat de bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beide bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waarover nog verder had moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Bijgevolg wordt een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij het bespreken van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en daar de verzoekende partij ook de schending van deze bepaling aanvoert.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen

nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en;
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de eerste bestreden beslissing wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 april 2016 verwezen, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.02.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 23/02/2009, 15/09/2009, 28/04/2009, 10/05/2009, 31/07/2009 van dr. S. T.(...), huisarts, blijkt dat betrokkene positieve antistoffen heeft wat betreft hepatitis B, waarvoor opvolging van hepatoloog gevraagd wordt. Geen melding van behandeling*
- *Verwijzend naar een handgeschreven document in het Engels zonder datum van dr. J. N.(...) chieff médical officer, zou hepatitis B niet efficiënt kunnen opgevolgd worden in Kameroen.*
- *10/10/2013, dr. L.(...), er zijn dringend antibiotica aangewezen.*
- *26/09/2013, dr. B.(...) (Parijs), HIV waarvoor atripla wordt voorgeschreven.*
- *08/10/2013, dr. T.(...) (Parijs), HIV waarvoor atripla wordt voorgeschreven. Betrokkene KAN WERKEN!*
- *05/02/2016, dr. L.(...), betrokkene lijdt nu aan HIV, behandeld met Atripla.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 31-jarige man uit Kameroen positieve antistoffen heeft wat betreft hepatitis B zonder dat er melding wordt gemaakt van behandeling. We merken op dat de laatste medische attesten dateren van 3 jaar geleden. Nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik ervan uit ga dat deze aandoening ondertussen onder controle is.

De in de eerste medische attesten beschreven aandoening kon niet beschouwd worden als een ernstige aandoening die in aanmerking kwam voor regularisatie.

Inmiddels is er evenwel een HIV-infectie vastgesteld, behandeld met Atripla.

Wat de HIV-infectie betreft, deze kan ook verder afgeblokt worden in zijn herkomstland, Kameroen, zoals blijkt uit de hier bijgevoegde, nieuwe documentatie afkomstig uit de Europese databestand van Medcoi.

Er waren geen hospitalisaties noch acute verwickelingen, noch complicaties.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor de opvolging en behandeling van HIV zijn er in het herkomstland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) : Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank : REQUEST FORM Médical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS: REQUEST NUMBER: 7670

- *innatient treatment by a HIV specialist Available général hospital of yaounde bp 5408 yaounde (Public Facility)*
- *outpatient treatment and follow-up by a HIV-specialist Available général hospital of yaounde bp 5408 ngoussou yaounde (Public Facility)*

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene bevredigend kan opgevolgd en behandeld worden in zijn herkomstland met antiretrovirale middelen.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt met dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven worden. Het gaat er met om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een

verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. » (arrest nr. 26.565/05 van n mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk).

Om de AIDS-epidemie in te dijken en te bestrijden ontwikkelt Kameroen preventiestrategieën en biedt het land in het kader van een « Plan national de lutte contre le Sida » zorgverlening aan. Het Strategisch Plan 2006-2010 heeft reeds resultaten opgeleverd, met name inzake de universele toegang tot de behandeling voor de HIV- patiënten. De inspanningen, die door het ministerie van volksgezondheid geleverd werden, hebben het mogelijk gemaakt om het aantal erkende behandelingscentra te verhogen. Voortaan dekken ze bijna 2/3 van de gezondheidsdistricten. Het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, heeft bijgedragen tot een duidelijke stijging van het aantal patiënten die een behandeling volgen (tussen 2005 en 2009 is hun aantal verdubbeld). De geneesmiddelen die gebruikt worden voor de behandeling van opportunistische infecties zijn eveneens gratis. De buitenlandse financieringen hebben het mogelijk gemaakt om de antiretrovirale middelen in sterke mate te subsidiëren in Kameroen. Als gevolg daarvan zijn ze sinds mei 2007 gratis voor alle personen die in de erkende behandelingsseenheden opgevolgd worden. De decentralisatie van de tenlasteneming van de HIV-patiënten op het niveau van de districten maakt het eveneens mogelijk om de toegang tot de behandelingen voor de arm t personen en/of de personen die op het platteland leven te verbeteren. Er moet echter worden opgemerkt dat het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, niet betekent dat de patiënten geen bijdrage moeten leveren voor de andere onderdelen van de zorgen (zoals labtests, medische consultaties...). Op 2 en 3 december 2013 werd er beslist om een budget van 12 miljard US dollar ter beschikking te stellen voor de strijd tegen AIDS, tuberculose en malaria voor de komende 3 jaar. Dit is het grootste bedrag ooit dat werd gespendeerd aan de strijd tegen deze ziektes en een stijging van 30% tegenover het budget dat beschikbaar was in 2011-2013.

Er dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen- het land waar hij tenslotte meer dan 20 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit zijn asielrelaas blijkt dat hij nog 2 zussen en een broer zou hebben in het land van herkomst.

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen.”

De verzoekende partij houdt vooreerst voor dat de in de eerste bestreden beslissing en bijhorend advies van de ambtenaar-geneesheer geciteerde arresten van het EHRM verkeerdelijk geïnterpreteerd worden. Zij laat echter na om te verduidelijken op welke wijze de gegeven interpretatie foutief is en geeft louter een eigen interpretatie van het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk weer (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05). Zij stelt hierbij nog dat de verzoekende partij niet werd onderzocht.

De Raad wijst er op dat de door de gemachtigde van de staatssecretaris aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, “indien hij dit nodig

acht een vreemdeling *kan* onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de eerste bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer stelt de diagnose van HIV overigens ook niet in vraag. Hij stelt dat de verzoekende partij aan deze aandoening lijdt en dat deze aandoening een behandeling vereist. Bovendien maakt de verzoekende partij niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was.

De verzoekende partij betoogt verder dat er in Kameroen een tekort is aan HIV-remmers en dat één noodzakelijke dosis 28 euro kost, wat onmogelijk zou zijn voor haar om te betalen. Zij verwijst hierbij naar een artikel uit de *'Deutsche Welle'* om te stellen dat zij in de praktijk geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medicatie. De verzoekende partij betwist dus ten eerste dat de behandeling toegankelijk is in het land van herkomst en stelt dat zij dus een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het artikel. In het artikel wordt gesteld dat indien een persoon niet kan rekenen op hulp van de regering en van internationale fondsen, een dosis medicijnen 28 euro zou kosten. Het artikel gaat er echter van uit dat medicijnen gratis worden voorzien, zoals eveneens wordt gesteld in het advies bij de eerste bestreden beslissing. Daarenboven laat de verzoekende partij na om andere elementen aan te brengen die aantonen dat zij sowieso 28 euro zal dienen te betalen voor 1 dosis medicijnen. Vervolgens gaat de verzoekende partij ook voorbij aan de overige motieven van de eerste bestreden beslissing. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers ook gesteld dat de verzoekende partij niet arbeidsongeschikt is en dus zelf kan instaan voor de kosten die de behandeling met zich meebrengt. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij kan rekenen op (financiële) steun van vrienden, familie en kennissen in Kameroen. Zo wordt er gewezen op het feit dat de verzoekende partij twee zussen en een broer heeft in Kameroen. De verzoekende partij betwist deze motieven van het advies geenszins. Voormelde elementen worden niet weerlegd of betwist in het verzoekschrift. Door te wijzen op slechts één krantenartikel, dat tevens berust op een verkeerde lezing van voormeld artikel, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing of het advies van de ambtenaar-geneesheer niet.

Daarnaast dringt zich in ieder geval de vaststelling op dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen ziekte geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of onmenselijk of vernederende behandeling, daar er adequate behandeling is in Kameroen. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229.319; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Zo kan enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N. / Verenigd Koninkrijk*). Het begrip *"uitzonderlijke gevallen"* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *"183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."* (Het Hof oordeelt dat onder *"andere zeer uitzonderlijke gevallen"*, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *"de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting"*). Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die

betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Met haar betoog tegen de eerste bestreden beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De verzoekende partij stelt dat zij, indien zij was gehoord, had kunnen wijzen op haar gezinsleven met haar zwangere vriendin. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij een vriendin heeft, laat staan dat deze vrouw zwanger zou zijn. De verzoekende partij laat dus na om haar verklaringen te bewijzen of om een begin van bewijs voor te brengen. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat het niet daadwerkelijk horen, haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Daarenboven toont de verzoekende partij niet aan dat zij in het kader van haar procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen begin van bewijs van haar relatie had kunnen voorleggen.

Een schending van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.3. De verzoekende partij betoogt nog verder dat artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest worden geschonden doordat geen rekening werd gehouden, bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, met het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind, namelijk het (ongeboren) kind van de verzoekende partij. Uit wat werd gesteld bij de bespreking van het hoorrecht, blijkt echter dat de verzoekende partij nalaat om haar gezinsleven of het bestaan van een zwangerschap met een begin van bewijs aan te tonen. Het kan de verwerende partij niet worden verweten dat zij niet heeft gemotiveerd over elementen die haar niet ter kennis zijn gebracht. Bovendien blijkt uit het voorgaande ook niet dat de rechten van de verzoekende partij zijn geschonden doordat de gemachtigde van de staatssecretaris haar niet heeft gehoord voor het nemen van de tweede bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 15 van het EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich

bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 15 van het EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS